

over, ikke have noget imod at indføre Forholdstalsvalgmaaden. — Fremdeles blev der den Gang anket over, at Nævningerne havde for lille et Omraade, at det vilde blive en ren Kuriositet at faa en Nævningeret at se i Virksomhed. Det vil det i alt Fald ikke blive efter det nuværende Lovforslag. Jeg tror ogsaa, at det var for stærkt sagt over for det gamle, men det er i alt Fald ganske uhjemlet, hvis man vil sige det over for det ny. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen) var, synes det mig, noget inde paa den Tanke, at det var for faa Sager, hvor man efter disse Forslag vilde faa Nævningerne at se i Virksomhed. Det forekommer mig, at det i Virkeligheden er en uberettiget Anke mod Lovforslaget. Naar alle Tyverisager og hvad hermed kan sættes i Klasse, endogsaa første Gang begaaet simpelt Tyveri, kunne eller rettere skulle, saa snart sigtede forlanger det, behandles af Nævninger, synes jeg, at man er kommen saa langt ned, som man kan og bør komme, naar bl. a. ogsaa Hensyn tages til den Bekostning og den Ulejlighed for Befolkningen, som flyder af hele Nævningeinstitutionen. Fremdeles blev der, da Sagen sidst var for her, anket stærkt over, at man ikke i borgerlige Sager kunde appellere til Højesteret, som man er vant til, og hvorved man alene mente at kunne naa den Betyggelse, man ønskede for Sagernes retfærdige Afgørelse. Ogsaa i saa Henseende er der jo sket den Forandring — jeg vil ikke sige, at jeg er ubetinget glad ved den, fordi den noget besværliggør Proceduren ved de underordnede Retter, navnlig Landsretterne, og noget svækker Karakteren af den mundtlige Procedure — at der er indført Adgang til fuldstændig Appel i borgerlige Sager fra Landsret til Højesteret.

Naar vi saaledes se dels paa de betydelige Forarbejder, som ligge til Grund for Kommissionens Forslag, dels ogsaa paa de Mænd, der have udarbejdet den, og som jeg synes vi skyldte en Tak — da den ikke er bleven foreslaaet før, vil jeg her gøre det, især da vi jo ikke maa glemme, at de Mænd, som have arbejdet i denne Sag, i alt Fald de, som ikke vare Embedsmænd, have gjort det uden at faa en rød Øres Vederlag derfor — naar vi, som sagt, se, ikke alene paa det store Forarbejde, som ligger bagved disse Forslag, men ogsaa paa de Mænd, der have nedlagt saa mange Aars Arbejde deri; naar vi se hen til, at Kommissionsforslagene ere en fuld og hel Opfyldelse af Grundlovens Bud, at de og-

saa i alt væsentligt afhjælpe de Mangler, vi have klaget over, at de paa de allerfleste og væsentligste Punkter ere en Imødekommen af de Krav, der bleve fremsatte fra Folketingets Side, da Sagen sidst var for, saa forekommer det mig, at, naar man nu gaar til den Side af Opgaven, som vi alle erkende er tilbage, den, at udforme vore Tanker om, hvorledes det da skal være, bør man saa nær som muligt holde sig til de Forslag, som her foreligge. Og man bør det af en Grund til, nemlig fordi jeg tror, at man derigennem bedst kommer igennem. Det er udmærket, at vi have den høje Regering paa vor Side, og det er særdeles fortrøstningsfuldt, at vi vide, at den højtærede Justitsminister vil sætte sig ned til Arbejdet sammen med os andre, saa at vi tør stole paa, at naar Sagen en Gang forlader denne Sal, sker det i fuld Overensstemmelse mellem Regeringen og Tinget, men det er ingen Skade til, at vi paa andet Sted have en saa stor Styrke bag os, som vi paa nogen Maade kunne faa. Maaske staa vi ogsaa der særdeles stærkt, naar vi have et enigt Folketing og den høje Regering at støtte os til, men det vil sikkert ingen Skade være til, at vi ogsaa have den store Autoritet, som maaske ikke mindst i den Forsamling knytter sig til Kommissionen, dens Forarbejder og dens store Navne. Dette er et Argument til for, at vi bør holde os saa nær som muligt til Kommissionens Forslag. Vi kunne jo være sikre paa, at Modstand vil der blive nok af. Det er ikke det, vi i denne Sag skulle frygte for, at der ikke skal være Sten nok paa dens Vej og Modstand nok at overvinde, før vi faa den ført igennem.

Dertil kommer for øvrigt endnu en Betragtning, og det er den, at naar man forlader disse Forslags Grundlag, deres Ramme, hvor ender man saa, hvor glider man saa hen? Aabner man først Sluserne for ny Overvejelser, er der jo knap nogen Grænse for, hvor langt man kan komme, og det var jo det, jeg begyndte med at sige, og det, jeg haaber, vi alle ere enige om, at det er vor bestemte Villie, at nu skal der ikke gaa Aar, i alt Fald ikke et Antal Aar, der paa nogen Maade kan sammenlignes med dem, der ere gaaet, før denne Sag er endelig vedtagen. Hermed vil jeg altsaa ikke have sagt, at jeg for mit Vedkommende vil have, at vi skulle tage Forslagene uforandrede, som de foreligge. Jeg har allerede nævnt, at der paa enkelte Punkter navnlig under Strafferetsplejen er Ting, som jeg meget vil ønske forandrede, men saa maa jeg selvfølgelig